

Arrest

nr. 182 264 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X,
 in eigen naam,
 2. X en X
 handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 19 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2016 met refertenummer 48923.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Gojra gelegen in de provincie Punjab te Pakistan. U bent een Ahmadiyyamoslim. U ging tot de tiende klas naar school in Pakistan. U huwde op 2 november 2002 met A.M. (OV 5.738.801).

Uw man verliet tien maanden na uw huwelijk Pakistan en deed hier een asielaanvraag op 30/03/2005. U bleef alleen met uw zoon achter in Pakistan. De asielaanvraag van uw man werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (26quater). Er werd in het kader van de Dublinakkoorden overdracht van zijn dossier gevraagd aan Duitsland waar hij op 19/11/2003 asiel had aangevraagd. Uw echtgenoot bleef echter in België en deed hier wel aanvragen tot regularisatie. Ongeveer vier of vijf jaar geleden werd u binnen uw religieuze gemeenschap in uw dorp aangesteld als secretaris van onderwijs. U bezocht twee keer per maand Ahmadvrouwen en stelde vragen over de koran en het bidden. Het werd moeilijker voor u om als alleenstaande vrouw uw zoon op te voeden. Uw zoon werd door andere kinderen lastig gevallen en ze gooiden met stenen naar hem omdat hij Ahmadi is. U werd zelf in 2007 telefonisch benaderd en met de dood bedreigd door onbekenden en leden van de extremistische soennitische organisaties Khatme Nabuwat en Jamiat Islami. Familieleden van uw schoonvader vernamen in de moskee dat er plannen waren om uw zoon te ontvoeren of om u te vermoorden. Uw schoonvader bracht u hiervan op de hoogte. U besloot uw huis, uw juwelen en twee buffels te verkopen om uw vlucht uit Pakistan te kunnen betalen. Op 6 februari 2014 verliet u samen met uw zoon Pakistan vanuit Islamabad. U reisde via Dubai, Tunesië, Libië en Italië naar België. Op 28 mei 2014 kwam u aan in België waar u op 2 juni 2014 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een identiteitskaart, een huwelijksakte, B- formulier, een bewijs van goed gedrag en zeden van de politie, uitschrijvingsbewijs van de school, geboorteakte van uw zoon, een verzendingsbewijs en een attest van de Ahmadiyyagemeenschap in België.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Het gegeven dat u Ahmadiyya bent ligt volgens uw verklaringen aan de basis van uw problemen in Pakistan. Er dient echter te worden gewezen op een aantal tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Pakistan. U stelde dat uw persoonlijke problemen in Pakistan al begonnen in het jaar 2006 toen uw zoon naar school begon te gaan, en u een lokale functie kreeg in uw gemeenschap waardoor jullie dus meer buitenshuis kwamen (CGVS, p. 20, 21). Al sinds die periode zou u problemen kennen met religieuze extremisten, onder wie een zekere S.. U besloot echter pas in het jaar 2014 Pakistan te verlaten omwille van deze problemen. Dat u al die jaren nog in uw regio, en zelfs in hetzelfde dorp, kon verblijven gezien deze naar eigen zeggen levensbedreigende problemen is zeer opmerkelijk. Af en toe verbleef u wel elders bij familieleden maar omdat uw zoon naar school ging woonde u meestal in uw dorp (CGVS p. 12). U kon ondanks al deze problemen daar blijven wonen omdat u nooit inging op wat uw vijanden zeiden aangezien u geen ruzie wou (CGVS, p. 20). Het is echter weinig aannemelijk dat louter het gegeven dat u niet inging tegen de beledigingen en bedreigingen de reden is dat u bijna tien jaar lang nog in Pakistan kon blijven. U stelde immers problemen te hebben met extremistische organisaties Khatme Nabuwat en Jamiat Islami, organisaties die er toch voor bekend staan zeer extreem te zijn in hun handelingen. U beweert ook met de dood te zijn bedreigd, bijvoorbeeld in dreigtelefoontjes die u al in

2007 ontving (CGVS p. 22). Nochtans besloot u pas in 2014 Pakistan te verlaten, wat de geloofwaardigheid en ernst van deze bedreigingen negatief beïnvloedt.

U verwees naar Khatme Nabuwat en Jamiat Islami als de organisaties die u en uw zoon lastigvielen. Wanneer u gevraagd werd wie van deze organisaties precies jullie lastigvielen verwees u enkel naar een zekere S. van Jamiat Islami. Andere personen die hierbij betrokken waren kende u niet, ook al verzamelden ze bij u in de buurt en riepen ze slogans voor uw huis. Over S., die amper twee straten van u woonde, wist u slechts dat hij een baard had en een groene tulband droeg. Hij zou bijeenkomsten georganiseerd hebben voor de mensen van Khatme Nabuwat en Jamiat Islami, maar ook hier werd u niet concreet als u gevraagd werd naar welke mensen er nog betrokken waren. U kende slechts de gezichten, maar geen namen (CGVS, p. 21, 25). U zou toch behalve S. andere namen moeten hebben opgevangen van mensen die Ahmadi's lastigvielen in uw regio. U stelde namelijk zelf dat u namen hoorde via andere Ahmadvrouwen (CGVS, p. 25). Dat zij enkel over S. zouden gesproken hebben is vreemd. Deze verklaringen over de precieze personen en organisaties die u stelt te vrezen zijn dan ook dermate vaag dat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt.

In het jaar 2007 kreeg u twee keer een telefoontje van een onbekende en werd u aangesproken via uw raam, zo beweerde u (CGVS p. 22). U en uw zoon werden door hen bedreigd. U wist niet wie hierachter zat. U probeerde hier achter te komen, maar het enige wat ze u zeiden was dat u moest stoppen met uw activiteiten of ze zouden u of uw zoon iets aandoen. Na die twee telefoontjes veranderde u wel van simkaart, maar nadien werd u opnieuw opgebeld. De reden dat uw zoon gevisieerd werd, is volgens u te wijten aan het feit dat zijn vader aan hen ontsnapt is en omdat hij Ahmadi is (CGVS, p. 22). Over de problemen van uw man kon u echter slechts vertellen dat hij met Khatme Nabuwat en Jamiat Islami problemen kende. Op een nacht zouden enkele mannen rond zijn bed gestaan hebben en hem gevraagd hebben met hen mee te komen. Wie deze mannen waren, wisten jullie niet (CGVS, p. 23). Uw man zou eens beschoten zijn, maar door wie is u ook onbekend (CGVS, p. 27). U hield het telkens vaag door te verwijzen naar de twee organisaties die jullie gezin viseerden. Opnieuw dient hierbij te worden vermeld dat indien de vijanden van uw echtgenoot werkelijk zijn zoon en u als zijn vrouw viseerden en wraak wilden nemen, het opmerkelijk is dat er behalve deze dreigtelefoons en beledigingen in al die jaren sinds het vertrek van uw echtgenoot verder niets concreets is gebeurd tegen jullie.

Hoe u dan toch zo zeker wist dat de mensen die u en uw zoon lastigvielen betrokken waren bij deze religieuze organisaties, was omdat de zoon van S., Z. en diens buurjongen Sh. uw zoon lastigvielen. U noemde deze twee jongens, maar anderen kende u niet. Wie de vader van Sh. was wist u evenmin. Nochtans is ook hij naar eigen zeggen betrokken bij één van beide organisaties die jullie viseerden (CGVS, p. 23). Ook over de personen die over uw zoon spraken in de plaatselijke moskee wist u niets. Opnieuw kon u niet meer vertellen dan dat zij betrokken zijn bij Jamiat Islami en dat het de mensen zijn die er gingen bidden. Namen van deze betrokkenen kende u niet. Nochtans bracht uw schoonvaders familie hem op de hoogte nadat die het zelf gehoord hadden in de moskee, waardoor verwacht kan worden dat u toch op de hoogte bent van wie uw zoon precies viseerde (CGVS, p. 24). U stelde eveneens dat u het moeilijk had om boodschappen te doen omdat mensen aan u producten weigerden te verkopen omdat u Ahmadi bent. Zij hadden via de maulvi's gehoord dat zij niets mochten verkopen aan Ahmadi's. Welke maulvi's hier achter zaten wist u niet (CGVS, p. 26). Opnieuw bleef u erg vaag en algemeen wanneer u om meer duidelijkheid gevraagd werd.

Verder kan worden gesteld dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging door extremistische soennieten als gevolg van het uitoefenen van een religieuze functie. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u deze functie slechts zeer lokaal, namelijk op dorpsniveau, uitoefende en binnen uw eigen Ahmadi-gemeenschap. U ging naar eigen zeggen enkele keren per maand naar de huizen van de Ahmadi-vrouwen en naar uw lokaal hoofd om over het geloof te spreken (CGVS p. 7). Andere verantwoordelijkheden of taken had u niet. Nergens blijkt hieruit dat u een religieuze functie uitoefende die dermate zichtbaar en hoog was dat bepaalde extremisten hiervan op de hoogte waren en u daarom viseerden. Bovendien kon u deze functie toch gedurende vier-vijf jaar uitoefenen, wat toch als behoorlijk lang dient te worden gezien voor iemand die zegt al sinds 2006 met de dood te zijn bedreigd wegens haar religie.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U en uw zoon zouden met jullie eigen paspoort gereisd hebben van Islamabad naar Dubai, Tunesië en Libië. U reisde met uw eigen paspoort en onder eigen naam, maar of u ook met uw eigen paspoort van Libië naar Italië reisde wist u niet. U stelde dat de smokkelaar uw paspoort vroeg in Libië en u gewoon achter hem moest lopen. Hij deed vervolgens uw check-in om naar Italië te gaan. Over de visa in uw paspoort had u geen bijkomende informatie. Op basis waarvan dit visum werd uitgereikt wist u niet (CGVS, p. 16). U had geen enkele afspraak gemaakt met de smokkelaar in geval er vragen gesteld werden over het doel van uw reis (CGVS, p. 16). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, en zeker bij het binnenreizen van de Schengenzone, is

het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van deze gegevens betreffende uw (vals) paspoort en visa.

U en uw smokkelaar namen dus een aanzienlijk risico indien u betrappt werd met een vals of vervalst paspoort. In Italië liet de smokkelaar u en uw zoon achter zonder uw paspoort terug te geven. U vroeg asiel aan in Italië omdat u anders gerepatrieerd zou worden. Zo kwam u in een opvangcentrum terecht, maar u wist niet meer waar. Met de hulp van uw schoonvader verliet u het centrum in Italië en werd u in Italië opgevangen door een Pakistaan. U wist zelfs na een verblijf van 24 maart tot 28 mei niet wie die persoon was die u uit het centrum haalde of waar u die tijd in Italië verbleef (CGVS, p. 14). Op 28 mei bracht deze persoon u over land van Italië naar België, maar u kon geen enkele plaats onderweg opnoemen (CGVS, p. 17). Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg. Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Dat elke vorm van duidelijkheid ontbreekt, doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw reisweg, moment van vertrek uit Pakistan en gebruikte reisdocumenten. Het vermoeden bestaat dan ook dat u mogelijks uw Pakistaans paspoort en uw identiteitskaart achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek uit Pakistan met eigen paspoort, eerder vertrek uit Pakistan, etc.), te meer u uw paspoort nog steeds niet voorlegt. Dit vermoeden wordt versterkt door uw verklaringen betreffende uw identiteitsdocumenten. Er dient namelijk te worden opgemerkt dat u geen enkel 'origineel bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit en nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Uw identiteitskaart en uw paspoort had u zomaar aan de smokkelaar gegeven (CGVS, p. 15, 18). Dat u zo'n belangrijke documenten zomaar aan de smokkelaar zou geven terwijl het uw eigen documenten betreffen, is opmerkelijk. Het zijn immers belangrijke documenten om uw identiteit te staven. U biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u geen origineel exemplaar van deze identiteitsdocumenten voorlegde. U legde wel een kopie voor van uw identiteitskaart, die u per fax ontving van uw schoonvader (CGVS, p. 17). Aan fotokopies kan echter geen bewijswaarde gehecht worden aangezien fotokopies onderhevig zijn aan knip-en-plakwerk. U schiet aldus tekort in uw plicht tot medewerking door uw identiteitsdocumenten niet voor te leggen.

Gezien bovenstaande opmerkingen betreffende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de status van subsidiair beschermde. De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. De documenten (huwelijksakte, geboorteakte, schooldocumenten en bewijs van goed gedrag en zeden) zijn louter een bewijs dat u gehuwd bent, dat u een zoon hebt die naar school ging in Pakistan en dat jullie geen strafblad hebben in Pakistan, maar voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. Het attest van de Ahmadiyya-gemeenschap is enkel een bewijs dat u Ahmadiyya bent en actief was in uw lokale gemeenschap.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Er dient nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw man een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Bevel om het grondgebied te verlaten van 27.10.2014", "Attest van de heer R.M. en bewijs van zijn statuut van vluchteling", "Attest van de heer E.U.A.", "Attest van de heer M.A. en bewijs van zijn statuut van vluchteling" en "RENEMAN, M., EU Asylum Procedures and the Right to an Effective Remedy, Hart Publishing, 2014, p. 155".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van "artikelen 12.3 van de richtlijn 225/85/EG", van artikel 14.1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 12 van het van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Verzoekster gaat in op de situatie voor de Ahmadiyyagemeenschap in Pakistan, op "besluit XX op 28 april 1984" dat "de godslasteringwet de artikelen 295 en 298-A van het Pakistaanse strafwetboek strenger gemaakt (heeft)" en op incidenten in het district Sheikhpura (Punjab provincie), waar verzoekster met haar zoon woonde.

Zij voegt bij haar verzoekschrift een "Attest van de heer R.M. en bewijs van zijn statuut van vluchteling", waarin de buurman stelt dat verzoekster en haar zoon dezelfde problemen kenden, "Attest van de heer E.U.A.", ook een buurman, en een "Attest van de heer M.A. en bewijs van zijn statuut van vluchteling", verzoeksters schoonbroer. Volgens haar werd te weinig rekening gehouden "met het feit dat verzoekers niet enkel tot een uitzonderlijk kwetsbaar groep behoren" en "met het feit dat naaste familieleden en

buren recent in Duitsland als vluchteling erkend werden, wat een bijkomende aanwijzing vormt van het feit dat verzoekers vluchtelingen zijn".

Zij klaagt tevens aan dat haar zoon, die zelf slachtoffer werd van "belangrijke vervolgingen", nooit gehoord werd door de commissaris-generaal. Zij wijst op rechtsleer ("*RENEMAN, M., EU Asylum Procedures and the Right to an Effective Remedy, Hart Publishing, 2014, p. 155*") en rechtspraak ("*artikelen 12.3 van de richtlijn 225/85/EG, 14.1 van de richtlijn 2013/32/EG, 24 van het Handvest en 12 van het Verdrag over de Rechten van het kind*") waaruit zou blijken "dat de kinderen in het kader van hun asielaanvraag de mogelijkheid moeten krijgen om verhoord te worden", terwijl verzoeksters zoon "heeft op die manier de mogelijkheid verloren om met zijn eigen woorden de vervolgingen te vertellen waarvan hij als kind het slachtoffer werd, alhoewel die vervolgingen tot het toekennen van het statuut zouden kunnen leiden".

Volgens verzoekster werd verder onvoldoende rekening gehouden met haar profiel en met "de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Europees Hof van Justitie". Zij verwijst dienaangaande naar het arrest N. K. t. Frankrijk van 19 december 2013. Zij benadrukt dat zij in Pakistan "aangesteld werd als secretaresse van onderwijs van haar Ahmadigemeenschap" en dat zij de Ahmadigemeenschap ook "op het financieel vlak" ondersteunt. Het maakt, aldus verzoekster, "geen twijfel uit dat verzoekster, met diens profiel, in geval van terugkeer naar Pakistan als secretaris van onderwijs in het district Sheikhpura opnieuw een gedrag zou hebben dat geviseerd is op punt 6 van het arrest van de Britse Upper Tribunal".

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omdat zij vervolging vreest omwille van haar geloof.

2.4. In haar verzoekschrift gaat verzoekster in op de situatie voor de Ahmadiyyagemeenschap in Pakistan, op “*besluit XX op 28 april 1984*” dat “*de godslasteringwet de artikelen 295 en 298-A van het Pakistaanse strafwetboek strenger gemaakt (heeft)*” en op incidenten in het district Sheikhpura (Punjab provincie), waar verzoekster met haar zoon woonde.

2.5. De “*COI Focus: Pakistan: de Ahmadiyya gemeenschap*” van 15 juli 2016 toegevoegd aan de nota van verwerende partij bevestigt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is (zie toegevoegde landeninformatie aan het verzoekschrift en het administratief dossier). Gelet op de discriminatoire maatregelen waaronder inderdaad, zoals het verzoekschrift stelt, het besluit XX van 28 april 1984 dat de godslasteringwet de artikelen 295 en 298-A van het Pakistaanse strafwetboek strenger gemaakt heeft, kan de Ahmadi geloofsgemeenschap te kampen hebben met gerichte aanvallen, aanklachten vanwege blasfemie en discriminatie in het openbare leven. Hierin wordt nog gesteld dat uit raadpleging van Pakistaanse kranten, de berichten van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap en het rapport van de Noorse asielinstanties van 2014 lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap, zakenlui, artsen en advocaten, het meeste risico riskeren om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. De aanvallen en bedreigingen van de Ahmadi blijkt uit te gaan van niet-statelijke actoren en zowel UNHCR als de Canadese asielinstanties (in januari 2016) en de Asian Human Rights Commission AHRC stellen vast dat de overheid weinig tot niet optreedt tegen haatpredikers, kranten en tijdschriften die bijdragen aan het verspreiden van haat tegen de Ahmadiyya-gemeenschap.

Anderzijds blijkt uit deze informatie niet afgeleid kan worden dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. Voorts blijkt dat de niet-statelijke actoren die zich schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, vaak mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven. Uit objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak (“*depending on the individual circumstances of the case*”; “*UNHCR Guideline Religious Minorities Pakistan*” van 14 mei 2012).

2.6. Waar in het verzoekschrift “*de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie*” wordt aangehaald, wijst de Raad op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie concludeerde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg evenmin worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan en niettegenstaande de wettelijke voorschriften die het verzoekschrift aanhaalt, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.7. Gelet op het voorgaande moet verzoeksters vrees individueel beoordeeld worden. In haar verzoekschrift stelt zij dat zij in Pakistan *“aangesteld werd als secretaresse van onderwijs van haar Ahmadi-gemeenschap”* en dat zij de Ahmadi-gemeenschap ook *“op het financieel vlak”* ondersteunt. Het maakt, aldus verzoekster, *“geen twijfel uit dat verzoekster, met diens profiel, in geval van terugkeer naar Pakistan als secretaris van onderwijs in het district Sheikhpura opnieuw een gedrag zou hebben dat gevisieerd is op punt 6 van het arrest van de Britse Upper Tribunal”*.

2.8. De Raad is niet overtuigd dat verzoekster een bijzondere positie innam in haar geloofsgemeenschap. Integendeel, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar religieuze functie zich beperkte tot het bezoeken aan huis van andere Ahmadi-vrouwen om te praten over het geloof. Ook zou ze met haar lokaal hoofd spreken wat geen specifieke functie is nu kan aangenomen worden dat op lokaal dorpsniveau iedereen met elkaar spreekt binnen de eigen Ahmadi-gemeenschap (gehoor, p. 7) (zie CGVS-gehoor *“Wat houdt functie in? Vertel eens? Ik ging naar de huizen van de ahmadi vrouwen; ik stelde vragen over bidden, koran, over dat we 1 keer per week moesten vasten. Ik maakte een lijst van de vragen die ik stelde. We hebben een hoofd, ik ging naar haar met die lijst van vragen die ik gesteld had. De vrouwen die zwak waren in het bidden, moest ik hen zeggen dat ze moesten bidden en koran moesten lezen. Nog andere taken of verantwoordelijkheden aan verbonden? Neen. U ging bij ahmadi vrouwen langs? Ja”*). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster door een dergelijke taak, met beperkte verantwoordelijkheden, in het oog kwam te staan van bepaalde extremisten die haar beweerdelijk vervolgens jarenlang vervolgden.

2.9. Daarbij komt nog dat verzoekster over deze vervolgingen bijzonder vage verklaringen aflegt. Zo bleek zij onwetend over wie haar vervolgde. Ze noemt de Khatme Nabuwat en Jamiat Islami die overigens algemeen bekend staan om hun extremisme. Van Jamiat Islami kende verzoekster enkel een zekere S. waarvan ze geen bijzonderheden kende tenzij hij een baard had en een groene tulband droeg (gehoor, p. 21, 25); Dergelijke verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen van een gerichte vervolging. Ook kon verzoekster niet aangeven door wie zij in 2007 (onder andere telefonisch) werd aangesproken en bedreigd (gehoor, p. 22), bleek zij onwetend over de problemen van haar man (gehoor, p. 23) en over wie hem beschoten zou hebben (gehoor, p. 27), wist zij niets over de personen die over haar zoon spraken in de plaatselijke moskee, hoewel haar schoonvaders familie hem op de hoogte bracht nadat zij dit zelf zouden gehoord hebben in de moskee (gehoor, p. 24), en kon zij niet duiden welke maulvi's ervoor verantwoordelijk waren dat zij het moeilijk had om boodschappen te doen gezien mensen aan haar producten weigerden te verkopen omdat zij Ahmadi is (gehoor, p. 26). De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om haar vervolging zo coherent mogelijk aan te brengen. Van verzoekster kan de nodige achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen verwacht worden nu dit haar hebben aangezet tot haar vlucht. Uit verzoekster uiterst vage verklaringen en haar nalatigheid om zich enigszins beter te informeren, hoewel zij hiertoe de kans had gezien zij van 2006 tot 2014 problemen ondervond en voornamelijk in hetzelfde dorp bleef wonen (gehoor, p. 12) kan slechts blijken dat verzoekster niet de noodzaak voelde zich te informeren en (gericht) te beschermen. Dit ondergraaft dan ook haar beweerdelijke vrees voor vervolging.

2.10. Dit klemmt te meer daar verzoekster aangaf problemen te hebben gehad met extremistische organisaties Khatme Nabuwat en Jamiat Islami en met de dood te zijn bedreigd, bijvoorbeeld in dreigtelefoontjes in 2007 (gehoor, p. 22) toch tot 2014 (voornamelijk) in hetzelfde dorp bleef wonen (gehoor, p. 12) waar ze ook haar zoon naar school stuurde. Geenszins kan uit verzoeksters handelwijze blijken dat zijn ernstige problemen ondervond in haar land van herkomst nu ze 8 jaar lang in hetzelfde dorp woonde en na al die jaren geen personen kan benoemen of concreet omschrijven die haar zouden lastig gevallen hebben. Bovendien heeft ze zelf de beslissing genomen haar zoon naar de dorpschool te sturen en is ze hiervoor zelfs uit de stad teruggekeerd (zie CGVS-verhoor). De vaststelling dat zij pas in 2014 Pakistan verliet, hoewel zij beweerde dat haar problemen reeds in 2006 begonnen en zij sinds dan de religieuze taak opnam (gehoor, p. 20-21) graaft de waarachtigheid, minstens de ernst van haar problemen verder onderuit.

2.11. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een *“Attest van de heer R.M. en bewijs van zijn statuut van vluchteling”*, waarin de buurman stelt dat verzoekster en haar zoon dezelfde problemen kenden, *“Attest van de heer E.U.A.”*, ook een buurman, en een *“Attest van de heer M.A. en bewijs van zijn statuut van vluchteling”*, verzoeksters schoonbroer. Volgens haar werd te weinig rekening gehouden *“met het feit dat verzoekers niet enkel tot een uitzonderlijk kwetsbaar groep behoren”* en *“met het feit dat naaste familieleden en burens recent in Duitsland als vluchteling erkend werden, wat een bijkomende aanwijzing vormt van het feit dat verzoekers vluchtelingen zijn”*.

2.12. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster haar (beweerde) band/relatie (buren, schoonfamilie) met R.M., E.U.A. en M.A. niet aantoonst. Daargelaten dat deze brieven louter persoonlijke getuigenissen en dus subjectieve stukken zijn, bevatten ze voorts slechts vage verwijzingen naar de problemen van verzoekster en haar man en maken geen melding van enige concrete incidenten. De Raad merkt bovendien nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot geen asiel werd toegekend (zie CGVS-verhoor p. 4). Hoe dan ook vindt een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaats en rekening wordt daarbij gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De bij het verzoekschrift gevoegde brieven en identiteitsstukken kunnen verzoeksters geloofwaardigheid dan ook niet herstellen.

2.13. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verzoeksters zoon, die zelf slachtoffer werd van *“belangrijke vervolgingen”*, nooit gehoord werd door de commissaris-generaal. Verzoekster wijst op rechtsleer (*“RENEMAN, M., EU Asylum Procedures and the Right to an Effective Remedy, Hart Publishing, 2014, p. 155”*) en rechtspraak (*“artikelen 12.3 van de richtlijn 225/85/EG, 14.1 van de richtlijn 2013/32/EG, 24 van het Handvest en 12 van het Verdrag over de Rechten van het kind”*) waaruit zou blijken *“dat de kinderen in het kader van hun asielaanvraag de mogelijkheid moeten krijgen om verhoord te worden”*, terwijl verzoeksters zoon *“heeft op die manier de mogelijkheid verloren om met zijn eigen woorden de vervolgingen te vertellen waarvan hij als kind het slachtoffer werd, alhoewel die vervolgingen tot het toekennen van het statuut zouden kunnen leiden”*.

2.14. Verzoekster blijft louter theoretisch. Nergens kan uit de Vreemdelingenwet blijken dat minderjarige kinderen van asielzoekers dienen te worden gehoord in het kader van de asielaanvraag van hun ouders die ook namens hen zelf werd ingediend. Hoe dan ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze inderdaad problemen had met radicale groepen in haar dorp. Verzoekster stuurde haar zoon ook naar de dorpschool terwijl kan aangenomen worden dat ze dit niet zou doen wanneer zijn veiligheid hierdoor in het gevaar zou komen. Immers de reden waarom verzoekster haar zoon niet naar een Ahmadi school stuurde is een louter persoonlijke keuze, met name omdat hij niet zo slim is en de stad ver is. Dergelijke motieven hebben geen uitstaan met de (on)veiligheid van haar zoon. Ook in het verzoekschrift geeft verzoekster niet aan wat de ondervraging van haar zoon concreet kan bijbrengen of welke elementen eventueel hadden onderzocht kunnen worden.

2.15. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat verzoekster met haar zoon woonde in het district Sheikhpura (Punjab provincie) waar veel incidenten plaatsvonden tegen Ahmadi kan dit de Raad evenmin overtuigen. Verzoekster is echter afkomstig uit een dorp waar ze zelf stelt vóór 2006 geen problemen te hebben. De vervolgingsvrees dient steeds *in concreto* te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van het land van herkomst. Verzoekster haalt in deze geen concrete vervolgingsfeiten aan. Ook haar problemen na 2006 kunnen niet overtuigen. De Raad merkt nog op dat verzoekster geen originele identiteitsdocumenten neerlegt en er dus evenmin wordt aangetoond dat zij inderdaad in het dorp verbleef. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien heeft verzoekster een broer die in de stad Khurianwala woonde.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. De Raad benadrukt dat ook volgens het EHRM het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet kan doen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM (EHRM 19 december 2013, *N.K. tegen Frankrijk*). In het voormeld arrest van het EHRM van 19 december 2013 wordt daarbij uitdrukkelijk gewezen op het risico voor Ahmadi die “openlijk hun religie belijden” en als dusdanig door de Pakistaanse autoriteiten worden gepercipieerd (punt. 34). Uit het voorgaande blijkt echter dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij Pakistan heeft verlaten omdat zij haar geloof niet kon belijden zoals zij dit zelf wenste te doen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen over de Ahmadi vrouwen dat sommigen ‘niet bidden’ anderen soms, en zijzelf door haar dorpsverantwoordelijke specifieke briefing kreeg over hoe ze de vrouwen moest benaderen. Aldus kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat er in het dorp specifieke problemen waren met de Ahmadi gemeenschap. Evenmin kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal willen stellen die haar zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.20. In de bestreden beslissing wordt gesteld - en wordt bevestigd in de verweernota - dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.21. Op basis van “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van juli 2016 - door de commissaris-generaal bijgevoegd aan de verweernota -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren, doch dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het Noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, maar dit betreft een lokaal conflict, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoek afkomstig is, *in casu* Punjab.

2.22. Uit voornoemde blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit deze informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in Punjab, Pakistan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.23. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.25. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK